

at undgaae; altsaa er det kun Nødværge, der bliver bragt til Anvendelse fra den ene Side. Jeg kan ikke dele Frygten for, at streng Straf for Duel skulde fremfalde Slaphed i eller Mangel paa Vresfølelse, eller troe, at Attraaen efter at sikkre Vren skulde foranledige Sanctionering af disse mildere Straffe for Dvekamp. Jeg troer ikke, at det er ved saadanne Midler, man virkelig stærker Vresfølelsen. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds htrede fremdeles, at Bevæggrundene vare, som det staaer udtalt tydeligt i Motiverne, tildeels vrang, men dog som oftest ved Følelsen for Vrens formeentlige Forbringinger undsthydelige. Altsaa er det kun de vrang formeentlige Vresforbringinger, som Lovudkastet attraaer at bestytte. Jeg kan ikke sætte mig ind i denne Betragtningmaade. Det ærede Medlem htrede tillige, at det i Almindelighed, som der ogsaa staaer i Motiverne, er hæderlige Bevæggrunde. Dette kan undertiden være Tilfældet, men dette er ogsaa ofte Tilfældet, at det er de meest uhæderlige Bevæggrunde, der lede de Paagjældende, og jeg vil næsten troe, at dersom man kunde gennemgaae de forstjellige Foranledninger, vil man finde, at de sidstnævnte Bevæggrunde i de allerfleste Tilfælde have været de prædominerende. Hvad siger f. Ex. det ærede Medlem om følgende Tilfælde, som rigtignok er laant fra Militairforhold, men som behoer paa Forudsætninger, der ogsaa kunne tænkes at gaae over i andre Classers Bevidsthed, især naar man her søger at styrke Tilbøjeligheden for Dueller ved vilde Straffe; hvad siger det ærede Medlem om, at naar En bliver forsat til en anden Afdeling eller kommer ind i et andet Contor og den, som han muligt derved træder iveien, føler sig saa fornærmet, at han udfordrer ham? Det er jo en Foranledning, som er sanctioneret af Staten, naar En bliver forflyttet et andet Sted hen; men naar nu den, hvem han muligt træder iveien, desuagtet ikke vil finde sig deri og udfordrer en Anden, er det saa en hæderlig eller uhæderlig Bevæggrund? Jeg kjender ikke det ærede Medlems Mening derom, men jeg idetmindste kan ikke henregne saadanne Bevæggrunde til de hæderlige. Jeg troer at kunne

opregne mange saadanne, som visseilig ikke høre til de allerhæderligste.

Rampmann: Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til de Forslag, der ere stillede til § 307, men først skal jeg bemærke, at jeg paa egne og Medforslagsstilleres Vegne tager det Forslag tilbage, der er stillet under Nr. 119 a, idet vi slutte os til det Forslag, der er stillet under Nr. 120 a.

Formanden: Forslaget under Nr. 119 a er saaledes taget tilbage; jeg skal spørge, om Nogen optager det (Ophold). Da Ingen optager det, er det bortfaldet. Jeg skal i den Anledning bemærke, at efter Forslaget Nr. 118 og den Paragraph, hvortil dette hører, vil først Forslaget under 120 a blive afstemt og dermed Forslagene under Nr. 119 b og c anses for afgjorte, idet disse sidste ville bortfalde, forsaavidt Nr. 120 a forkastes, men ville blive ansæte for vedtagne, naar Nr. 120 a bliver vedtaget.

Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.

Rampmann: Med Hensyn til Forslagene til § 307 er det af den ærede Justitsminister ansørt, at han fremdeles maa holde fast paa, at de herhenhørende Bestemmelser ikke høre ind under Straffeloven. Jeg har tilladt mig tidligere at gjøre Forsøg paa at bevise Rigtigheden af den modsatte Anskuelse, som jeg fremdeles skal fastholde og som gaaer ud paa, at disse Bestemmelser netop ere Straffebestemmelser og ikke andet. De ere Straffebestemmelser efter deres oprindelige Hensigt — dette gjælder navnlig om Lovens 6—6—21 — og fremdeles ere de Straffebestemmelser i Henshold til en af Statsmagten indført Retspraxis; dette gjælder om Bestemmelserne i Lovens 2—10—4 og finder ligeledes sin Anvendelse paa den herhenhørende Bestemmelse i Kirkerituallet, hvilken Bestemmelse er ligelydende med Bestemmelsen i Lovens 2—10—4. For saavidt Kirkerituallet er nævnt, skal jeg tillade mig at bemærke, at vi, da Ordene ere eens i Lovens 2—10—4 og i Kirkerituallet, ikke have anseet det for nødvendigt at anføre dette sidste.